

Sygn. akt II UK 217/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku E.K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 29 maja 2019 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...]. wyrokiem z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa [...], oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 31 maja 2017 r., sygn. akt VII U [...], zmieniającego decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 13 lutego 2017 r. odmawiającą ubezpieczonemu E.K. prawa do emerytury ze względu na niewykazanie 15 lat okresu pracy w warunkach szczególnych przed 1 stycznia 1999 r. (pkt I), oraz stwierdzającego, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt II).

Wyrok Sądu Apelacyjnego organ rentowy zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie prawa materialnego przez jego błędną wykładnię polegające na przyjęciu, że „Ubezpieczonemu po odbyciu zasadniczej służby wojskowej od dnia od dnia 25 kwietnia 1975 r., do dnia 24 kwietnia 1977 r., a następnym rozpoczęciu

zawodowej służby wojskowej od dnia 25 kwietnia 1977 r., do dnia 28 października 1978 r., i następnym powrocie do macierzystego zakładu pracy okres zasadniczej służby wojskowej został zaliczony jako okres pracy w szczególnych warunkach bądź o szczególnym charakterze mimo, że dobrowolnie i bez przymusu Ubezpieczony wybrał zawodową służbę wojskową co było przyczyną opóźnienia w powrocie do pracy. Natomiast warunkiem zaliczenia okresu służby wojskowej jako okresu pracy w szczególnych warunkach bądź o szczególnym charakterze jest powrót do dotychczasowego pracodawcy w terminie 30 dni od dnia zakończenia zasadniczej służby wojskowej. Natomiast Ubezpieczony powrócił na dotychczasowe stanowisko pracy z około rocznym opóźnieniem z uwagi na dobrowolne i nieprzymusowe rozpoczęcie zawodowej służby wojskowej, które nie mogło zastać zakwalifikowane jako przesłanka sanująca przewidziana w naruszonych przepisach albowiem zachowanie Ubezpieczonego miało charakter umyślny, a przepis przewiduje ochronę i ciągłość uprawnień pracowniczo - emerytalnych jeśli przyczyny opóźnienia powrotu do pracy są „niezależne od pracownika”, podczas gdy Ubezpieczony dobrowolnie zgłosił się do pełnienia zawodowej służby wojskowej, której to dobrowolności nie można zakwalifikować jako zdarzenia niezależnego od pracownika.”

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna, poza czynieniem zadość wymaganiom przewidzianym dla każdego pisma procesowego, zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, 3) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub uchylenia i zmiany oraz zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Skarga kasacyjna niezawierająca któregokolwiek z elementów konstrukcyjnych wymienionych w art. 398⁴ § 1 k.p.c. dotknięta jest nieusuwalnym brakiem

powodującym jej odrzucenie na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. - albo przez Sąd drugiej instancji, albo przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2008 r., II UK 266/07, LEX nr 844741 i orzeczenia tam powołane; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2012 r., I UK 332/11, LEX nr 121050).

Pod pojęciem podstawy skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) rozumie się konkretne przepisy prawa, który zostały w niej wskazane z jednoczesnym stwierdzeniem, że wydanie wyroku nastąpiło z ich obrazą i wyjaśnieniem, na czym naruszenie to polegało (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2016 r., I PK 273/15, LEX nr 2109471). Tym samym dla spełnienia wymogu konstrukcyjnego skargi kasacyjnej, o którym mowa w tym przepisie, konieczna jest konkretyzacja przepisów stanowiących podstawy skargi kasacyjnej; nie mogą stanowić podstaw skargi całe akty prawne ani ich niedostatecznie zindywidualizowane jednostki redakcyjne (por. przywołane wyżej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2012 r., I UK 332/11; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2018 r., I PK 350/16, LEX nr 2483350). W razie braku należytego przytoczenia podstaw kasacyjnych, następuje odrzucenie skargi kasacyjnej bez wezwania przez sąd do usunięcia tego braku (art. 398⁶ § 2, 3 k.p.c.).

Skarga kasacyjna wniesiona w rozpoznawanej sprawie nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący nie skonkretyzował przepisów prawa materialnego, które jego zdaniem zostały naruszone. Ograniczył się do sformułowania zarzutu naruszenia prawa materialnego i przytoczenia okoliczności faktycznych, które mają świadczyć o naruszeniu prawa materialnego, nie wiążąc postawionych zarzutów z konkretnym przepisami prawa. Tym samym nie wskazał w skardze kasacyjnej podstaw kasacyjnych.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁶ § 2, 3 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.